

ŠPORTNI SPOMINI NA UČITELJEVANJE NA OŠ VELIKI GABER – Jože Kocjan

Jože Kocjan, nekdanji učitelj športa na OŠ Veliki Gaber pripoveduje o svojih spominih.

Uspešni na tekmovanjih.

Smučanje v Velikem Gabru – progo smo pripravili sami.

Že povečana šola z igriščem.

Prve plavalne šole v naravi.

KRILCE IZ AMERIŠKEGA BLAGA – Adela Petan

V času mojega šolanja, je bilo povsod čutiti veliko skromnosti in pomanjkanja.

Prehranjevali smo se večinoma s tistim, kar smo sami pridelali doma. Za obleke je bilo težje.

Pravo nasprotje današnjim časom. Otroci smo hitro rasli, žal oblačila pa ne, ali pa smo jih raztrgali. Za nova ni bilo denarja. Nogavice je mami popravljala na tako imenovanem jurčku. Bil je narejen iz lesa, gladek. Postavila ga je v raztrgano nogavico tako, da je luknja nogavice, največkrat peta, bila na glavi jurčka. S šivanko je vlekla sukanec v obliki goste mreže in tako je ob večerih zašila luknje. Nogavice so še nekaj časa služile, sicer ne za dolgo, ker so se trgale naprej ob robovih mreže. Oče, ki je bil mizar, je za nekega naročnika izdelal mizico, ta pa mu je za plačilo dal nekaj litrov olja in prelepo pisano blago, ki ga je dobil v paketu od sorodnikov iz Amerike. Žal se je olje na poti v paketu razlilo in prepojilo blago.

Mami je blago večkrat oprala in mi je iz njega dala sešiti krilce. Zelo sem ga bila vesela in se dobro počutila v njem. Ponosno sem se v njem odpravila v šolo.

Tisti dan smo se pri telovadbi na šolskem dvorišču igrali mačke in miši. Držali smo se v krogu za roke, ki smo jih dvigovali in spuščali, da je mačka, ki je lovila miš, tekla v krog in iz kroga. Vsi smo se hitro menjavali v vlogi mačke in miši. Ko sem jaz bila miš, je mačka zelo hitro tekla za menoj, jaz sem se ji spretno izmikala, ampak ker je krilce zaradi hitrosti vihralo za menoj, je mačka prijela za krilce. Rask, je bilo slišati. Krilce iz ameriškega prepererelega blaga se je raztrgalo in odkrilo moje hlačke. Bilo me je sram in žal mi je bilo za novo krilce, ki sem ga imela na sebi šele kakšno uro.

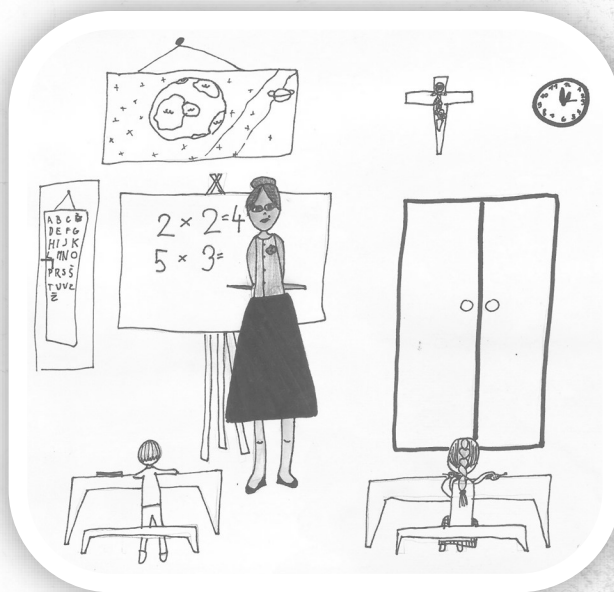
Naslednji dan sem spet šla v šolo v starih oblačilih.

SPOMINI NA MOJE ŠOLSKE POTI – Marija Uhan

Moj rojstni kraj so Repče. V osnovno šolo sem hodila v Trebnje. Peš, kako pa drugače, saj šolskih prevozov in avtomobilov takrat ni bilo. Pot – kolovoz, ki je povezoval kraja Repče in Trebnje, je bil strm, kamnit, poln jam in udrtin, zato smo vsi krajani hodili po stezi, prepredeni s koreninami, kamenjem, vejami, listjem ...

Še danes se dobro spominjam te stezice, ki jo je obdajala gozdna podrast, nad njo pa so bile razkošne krošnje bukev in gabrov. Ta gozd, ta stezica sta bila za nas, šolarje, drugi dom. Po tej stezici smo se podili v šolo in nazaj, se igrali, lovili, skrivali, skakali po blatu, se v zimskem času slikali v snegu in delali hišice za zajčke iz smrekovih vej. Šolarji iz Repč, nas je bilo osem, iz sosednje vasi Gorenji Vrh pa štirje, smo bili kar lepa razigrana družina. Razen otroških vragolij smo nabirali na poti domov iz šole še gobe, kostanj, šipek in želod. Iz plodov smo izdelovali ježke. Pri nabiranju teh plodov smo večkrat skrenili s stezic in kar tja v tri dni tavalili po gozdu. Nekega dne smo prišli do jam – udorin. Vedeli smo, da se tu, v bukovju, nahajata velika in mala jama, vendar videli ju nismo nikoli. Spremenili smo pot v šolo, si ustvarili svojo stezico, ki je peljala mimo jam. Ker otroška radovednost ne pozna meja, smo se odločili, da pokukamo, kaj je v teh temnih luknjah. Vsak dan smo se pogovarjali in kovali načrt, kako priti v ti dve jami. Kljub temu, da sem bila zelo majhna, drobna punčka, pridna v šoli, mi za razne vragolije in neumnosti ni manjkalo idej. Če je bilo potrebno kaj ušpičiti, sem bila vedno zraven, in ideja, kako priti v ti dve jami, se je porodila ravno v moji glavi.

Neža Gorše 4. a
Učiteljica v preteklosti; mentorica: Lidija Ožek

Ko nam je nekega dne zaradi bolezni učitelja odpadla zadnja šolska ura, smo imeli dovolj časa za sestanek pri jamah. Vodila sem jaz in tudi pripravila načrt, kako bomo prišli v jamo. Že takoj drugi dan smo do jam nesli koruznico, ki smo jo nabrali po kozolcih. Odložili smo jo pri jamah. Na poti domov iz

šole smo jo položili na tla pred vhod jame, legli nanjo in leže po trebuhu lezli v jamo. Bilo je temno, zato nismo videli ničesar. Že naslednji dan smo si priskrbeli še trske, jih prižgali in z njimi svetili. Lezli smo drug za drugim, se plazili skozi ozek rov in drug drugega držali za noge. Najbolj prijetno je bilo, če te je kdo vlekel nazaj. Pri tem verižnem lazenju, se je koruznica vžgala. Hiteli smo nazaj in se smejali. V jami smo videli le kamenje in velik odprt prostor, ki se je spuščal kdo ve kam. Vsi srečni, da nam je podvig uspel, smo se hitro pobrali domov. Korakali smo drug za drugim, se hihitali in pogovarjali, dokler Janez ni opazil, da ima ožgano jopico. Začel je godrnjati in moledovati. Stekel je naprej, nas ustavil in opozoril, naj se pogledamo, kakšni smo. Vsi smo bili umazani z majhnimi praskami po rokah in obrazu. Začeli smo tuhtati, kaj bodo rekli starši. Dogovorili smo se, da se bo moral pri izgovorih vsak znajti sam. Če bodo starši koga ujeli na laži, naj zmoli molitvico:

»Katarinca po polju tekala, rožice trgala,

Jezuščku dajala, Jezušček je rekel:

»Katarinca, pridi sem, ti bom pet krvavih ran pokazal, ki so mi jih Judje dal', ki niso boga poznal'.«

Kdor je to molil vsako jutro in vsak večer, so mu bili vsi grehi odpuščeni.

No, palica je pa tudi pela ...

DELOVNA AKCIJA – Adela Petan

V tretjem razredu OŠ nas je učil mlad učitelj. Bil je vsestranski. Ni nas poučeval samo ob tabli in kredi, ampak nam je širil znanje z različnimi eksperimenti, z opazovanjem narave in sploh okolja. Z navdušenjem smo ob njegovih navodilih naredili veliko maketo celega kraja, poslušali pravljice, ki se jih je sam izmišljal, tako da včasih nismo hoteli iti domov.

Nekega dne nam je naročil, naj v šolo prinesemo namesto šolskih potrebščin orodje: grablje, lopate, motike, trsne škarje in podobno, ker bomo imeli delovno akcijo.

Z veseljem smo se naslednji dan zbrali na dvorišču starega gradu, kjer smo imeli učilnice. Učitelj nam je povedal o pomembnosti dela, ki ga bomo opravljali. »Turisti bodo prišli iz drugih krajev v naše naselje. Obiskali bodo stari grad. Mi bomo z delovno akcijo prispevali k boljši urejenosti kraja in se bodo ljudje radi vračali k nam. », nam je pojasnil.

Učenci smo z veseljem prijeli za delo. Nekateri učenci so takrat ponavljali razrede in so bili mnogo večji, močnejši od nas, ki smo bili dobri učenci. Pri delovni akciji se je to poznalo. Zdaj so tisti, ki so ponavljali, bili v veliko pomoči, saj so se znali spraviti k fizičnem delu.

Sekali smo veje, grabili travo, pobirali smeti, sežigali vse, kar je bilo odvečno. Pri ognju je bil prisoten učitelj, da ne bi potrebovali gasilcev. Ker je bilo veliko dela, smo se odločili, da delovno akcijo podaljšamo. Z nami je moral ostati še učitelj, saj nas ni smel pustiti same.

Pozno popoldan nam je učitelj ukazal, da moramo domov, že zaradi staršev, ki so bili navajeni na našo točnost. Ni bilo telefonov, mobitelov, nismo mogli sporočiti, da pridemo pozneje. Pa tudi nekateri učenci so bili kilometre daleč doma in so peš hodili v šolo. Ni bilo prevozov.

Čeprav neradi, smo se odpravili domov utrujeni, lačni, opraskani, razkuštrani in kljub temu zadovoljni.

Ozrlji smo se nazaj na urejen park. Bil je lep. Okrog so rasla prekrasna drevesa, ki so bila nasajena že v davnih časih. V zaraščenem parku niso prišla do izraza. Zdaj je bilo vse drugače.

Turisti, ki so obiskovali stari grad, so zašli v park in ga občudovali. Najrajši bi jim povedali, da je ta urejenost posledica naše delovne akcije, ampak smo vedeli, da njim to ne bi nič pomenilo. Nam pa je ta dan in park bil poseben.

MORTADELA – Adela Petan

Bil je prijeten junijski dan. To je bil poseben dan v šolskem letu. Bili smo namreč na izletu. Od doma nismo hodili kaj dosti okrog, ampak na izlet mi je oče vedno dovolil. On je odločal o vsem in za izlet sem vedno dobila denar, pa še kakšno malenkost povrh za s seboj.

Okrog mene je bilo vse polno sošolk in sošolcev. Zbrali smo se ob železniški postaji v Postojni. Tam so bili odloženi veliki hlodi in smo se usedli na njih. Bili smo že utrujeni od hoje in ogleda jame. Lakota se je oglašala iz naših želodcev. Medsebojno smo izmenjavali vtise, se pogovarjali z učiteljico. Njen mož, takratni ravnatelj šole, je za krajši čas nekam neopazno odšel. Kmalu se je vrnil in nam začel deliti topel, dišeč kruh, precej velike kose, zraven pa rezine mortadele. Nikoli v življenju do takrat nisem videla mortadele. Rezine so bile tanke, velike, pisane in dišeče. Škoda jo je bilo pojesti. Najrajši bi jo nesla domov in pokazala, kaj nam je kupil ravnatelj, ampak sem vedela, da bi se pokvarila in tudi lačna sem bila. Jedla sem počasi, da bo dlje trajal užitek. S hvaležnostjo smo pogledovali ravnatelja in njegovo ženo, ki sta tudi jedla. Videti sta bila zadovoljna. Kako tudi ne bi bila, saj je vedno bolj zadovoljen in vesel tisti, ki daje, kot tisti, ki prejema. No, to sem šele z leti spoznala.

Ko smo pojedli sendviče z mortadelo, je žvižg napovedal prihod vlaka. Brez prerivanja smo se povzpeli v vagon, zavzeli mesta in skozi okna opazovali pokrajino, skozi katero smo se peljali. Peli smo pesmice, ki nas jih je pri zboru učil ravnatelj. Zdaj sta še učitelja pela z nami. Kakšno lepo sožitje! Učitelji in učenci, v želodcih kruh z mortadelo, v srcih veselje, v ustih pesmice in nasmehi!

Za dobro počutje človek res ne potrebuje velikih dragih stvari. Včasih je dovolj kosček kruha z rezino mortadele.

V sklopu praznovanja ob 140. obletnici šolstva v Velikem Gabru ter 40. obletnici vrta smo na šoli posvetili pozornost ne samo preteklosti, ampak tudi prihodnosti. Učenci in učitelji na predmetni stopnji smo razmišljali o tem, kako bo v prihodnosti videti pouk v šoli, kako bodo videti učitelji ter ali bomo šolo v prihodnosti sploh potrebovali.

Ob tej priložnosti je nastalo nekaj razmišljanj učencev v obliki spisov.

Šolanje igra veliko vlogo v življenju ljudi. Temu namenjamo veliko časa in pozornosti. Kako bo potekalo izobraževanje v prihodnosti, je vprašanje, ki si ga marsikdo zastavlja, a v večini primerov nanj ne znamo odgovoriti. Če že ne poznamo odgovora, si šolo v prihodnosti lahko vsaj predstavljamo.

Razmišljanje o prihodnosti nas lahko pogosto prestraši, vendar menim, da je dobro včasih razmišljati o prihodnosti, a le dokler nas naše misli ne začnejo obremenjevati in zavirati našega zanimanja oziroma interesov. Zato moja predstava o šoli v prihodnosti ni povsem izostrena.

Šolo si predstavljam kot udoben, prijeten kraj, kjer se učimo, kar nas zanima in kar nam koristi. V šoli v prihodnosti bi vključila več praktičnega dela, kar bi pomenilo boljšo pripravo na opravljanje izbranega poklica. Pouk bi potekal kot

pogovor oziroma neke vrste izmenjava podatkov, učencev v taki šoli pa bi bilo malo. Učilnice bi bili odprti in svetli prostori, razni naslonjači bi bili naključno razporejeni po prostoru. Tabel in miz ne bi potrebovali. Učitelji bi bili ljudje, ki bi snov res dobro obvladali, lahko pa bi se učili tudi medvrstniško, saj bi lahko sošolec ali sošolka snov razložila veliko bolj preprosto in razumljivo kot starejši učitelji. Pouk bi bil časovno neomejen, med poukom pa bi po potrebi potekala kakšna telesna aktivnost in malica.

Osebe na šoli v prihodnosti ne bi bilo potrebno, saj bi bila šola modernizirana do te mere, da bi različna dela opravljali roboti. Razporeditev po razredih ne bi bila vezana na starost, spol ali učni uspeh posameznika. Vsak bi si sam izbral predmete in tudi čas, kdaj jih bo obiskoval. To bi spremenilo odnos učencev do šole, saj bi se pouka udeleževali samo tisti, ki imajo res željo po znanju.

Z gotovostjo lahko trdimo, da se bo šolanje v prihodnosti spremenilo. Kako, na kakšen način in v katero smer bo šel razvoj šole v prihodnosti pa menim, da pustimo času čas in se pustimo presenetiti.

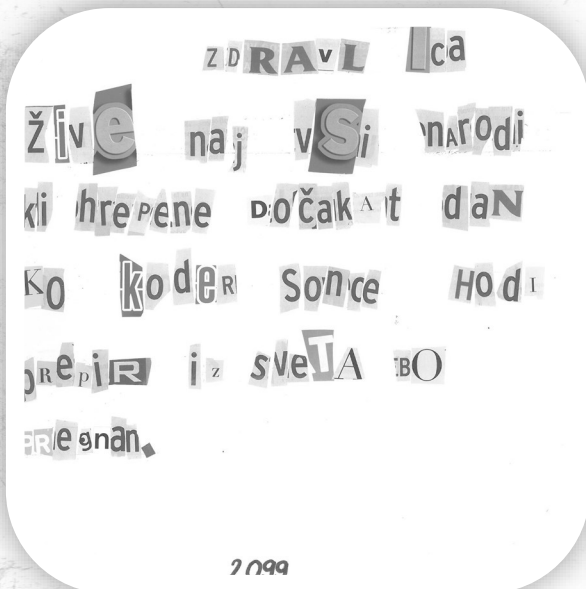
Zoja Zupančič Brdnik, 3. r
Šola v prihodnosti; mentorica: Suzana Jefim

Živa Štefe, 9. r

V prihodnosti bo šola zelo napredna in tehnološka. Otroci ne bi hodili ali se vozili v šolo, ampak bi se kar teleportirali na šolsko igrišče. Preden bi se pouk začel, pa bi otroci lahko igrali nogomet, med dvema ognjema, roketmet ali pa se učili. Če bi hoteli žogo, bi moral eden od otrok do naprave, na katero bi napisal ime športa. Čez nekaj časa bi se iz naprave prikotalila

žoga za ta šport. Ko pa bi se pouk začel, bi na uri vsakega učenca zapiskal alarm. Pred vhodom bi se postavili pred skener, ki bi jim skeniral oči, potem pa bi se vrata v šolo odprla. Vsak učenec bi odprl svojo omaričo s prstnim odtisom. V omariči bodo čevlji za zunaj, jopica ali pulover in čevlji na baterije s kolesčki, da se ti ne bi bilo treba premikati, ampak bi se samo malo nagnil v tisto smer, kamor želiš.

Ko sem še malo pokukal v šolo prihodnosti, sem videl, da stopnic ni bilo, namesto njih je bil hribček, da si lahko šel nadstropje višje. Ko si prišel v razred, si sedel na stol, pri katerem si lahko spreminjal višino. Na mizah pa so bili računalniki, na katere si pisal. Ob koncu ure pa si snov, ki si jo napisal, poslal na e-poštni naslov, da si se lahko učil. Ko pa se je ura začela, se je pokazal hologram učitelja, ki je učil ta predmet. Ravnatelj pa je bil robot, ki je vedel skoraj vse. Če je bil

Pia Zupančič, Matevž Praznik, Anže Grabljevec, Jaka Glavan, 4. b
Pisava v prihodnosti
mentorica: Maja Papež

kateri od otrok poreden, žaljiv ali nesramen, je bil takoj vprašan. In če ni znal, je dobil enko. V tem primeru je imel eno možnost za popravljanje ocene. Če tudi takrat ni znal, je dobil vzdevek »Nevednež«.

Vsi pa so morali imeti oblečeno šolsko uniformo. Imeli so veliko spraševanj in testov, saj so morali učitelji velikokrat preveriti znanje učencev. Malice in kosila ni bilo. Sam si si moral prinesiti malico in kosilo. Lahko pa si šel tudi kaj kupit v bližnjo trgovino med dvema glavnima odmoroma, ki sta trajala po 20 minut. Ko pa je bilo konec pouka vseh devetih razredov in ko so vsi zapustili šolo, so se vse luči, radiatorji in računalniki ugasnili in izklopili. Takrat se je šola tudi avtomatsko zaklenila in se je vklopil zelo glasen alarm, tako glasen, da je tisti, ki je vdrl v šolo, skoraj oglušel.

Adrijan Zorec, 7. r

Kakšna bo prihodnost? Bo svetla, temačna? Lepa, katastrofalna? Bomo ljudje v prihodnosti sploh še uporabni? In kakšna bo šola, ki bo vzgajala in poučevala ljudi v prihodnosti in tudi krojila njihova življenja?

Veliko ljudi se boji prihodnosti, ker si predstavljajo, da bo tehnologija zelo razvita. Bojijo se, da v takšnem svetu ne bodo več uporabni in mislijo, da jih bodo nadomestili roboti. Vse to se sicer lahko zgodi, vendar je pri vsem tem zelo pomembna predvsem šola, ki vzgaja ljudi za prihodnost. Kakšna bo torej šola prihodnosti? Mislim, da se bo kar precej razlikovala od današnjih šol. Šole v prihodnosti bodo velike, v njej bo veliko učencev, ker bo tudi veliko ljudi na svetu. Vsaka učilnica bo računalniška učilnica in učenci se bodo učili s pomočjo tehnologije. Namesto učiteljev bodo roboti, ki bodo opravili

večino dela. Ravnatelj pa bo še vedno človek, saj brez človeških možganov roboti ne morejo delovati. Ravnateljeva pisarna bo torej center, kjer se bodo polnili roboti, ko jim bo zmanjkalo energije. Ravnatelj bo lahko nadzoroval delo v razredih in dogajanje na hodnikih s pomočjo kamer.

Če bo šla torej tehnologija v to smer, bo svet postal tekoči trak in ljudje v službah, ki jih poznamo danes, ne bodo več potrebni. Ljudje se nekako ne zavedamo, kje so meje. Žalostno pa je ravno to, da ljudje mislijo, da bodo s pomočjo tehnologije bolje živeli. Res je sicer, da se bodo razvila različna zdravila, ki jih danes še ne poznamo. Ampak ali bodo zdravila res pomembna in potrebna, če bodo svet prevzeli roboti, ki za svoje preživetje potrebujejo samo polnjenje baterije? Ob vsem tem se moramo vprašati, ali je res zadnji čas, da si priznamo, da s tehnološkim napredkom uničujemo življenja, naša življenja in življenja naših otrok in vnukov.

Sama mislim, da je tehnološki napredek v takšni meri in s takšno hitrostjo, kot poteka danes, povsem nepotreben. Kljub vsemu pa upam, da nisem osamljena v takšnem razmišljanju in da se nekoč zbere veliko ljudi, ki podobno mislijo, da skupaj spremenimo potek prihodnosti.

Kot sem napisala že prej, menim, da ima največ vpliva na ljudi in posledično na našo prihodnost prav šola, ki mora v sedanjosti vzgajati takšne učence, ki bodo lahko v prihodnosti gradili boljši in bolj človeški svet.

Tjaša Špec, 9. r

Šola v prihodnosti bo velika stavba, saj bo na svetu veliko več ljudi kot danes in zato bo tudi veliko otrok. V njej se bodo izvajale različne dejavnosti. Sicer bodo v šoli še vedno učilnice, vendar bodo v učilnicah samo mize, na njih pa bodo priklopljene čelade. Snov si bodo učenci zapomnili tako, da si bodo na glave nadeli čelade in že bo znanje pritekalo v njihove glave.

Vesela bi bila, če bi se v šoli prihodnosti izvajali kakšni novi predmeti, na primer cvetličarstvo, kar bo z vidika skrbi za naš planet najpomembnejši predmet. Tam učenci ne bodo rabili čelad, pač pa bodo sadili rože. Vsak predmet, kjer bodo morali učenci uporabljati možgane, bo trajal dve uri, tisti predmeti, pri katerih se bodo učenci samo priklopili na čelade pa po pet minut. Namesto učiteljev bodo v učilnicah prisotni roboti. Ravnatelja, hišnika, kuharic in tajnic ne bo, saj bodo roboti naredili vse namesto njih. V šolo se ne bodo več vozili z avtomobili, avtobusi ali vlaki, ampak bodo doma stopili v portal ter se teleportirali v šolo. V vsaki šoli bo tudi ogromen bazen, kjer se bodo učenci učili plavati, plavanje pa bodo učili pravi učitelji, saj bi se roboti v vodi zmočili in uničili.

Šola bo na zunaj videti kot navadna hiša in tudi prostori bodo razporejeni tako kot doma, saj bodo v prihodnosti dajali velik poudarek temu, da bi se učenci v šoli počutili domače.

Gaja Grabljevec, 8. r

LIKOVNI IZDELKI UČENCEV – sedanjost

Tim Brdnik Zupančič, 5. r
Učelnica v sedanjosti
mentorica: Lidija Ožek

Lovro Slak, 3. r
Kazni v sedanjosti
mentorica: Suzana Jefim

Pia Zupančič, 4. b
Oblačila v sedanjosti
mentorica: Maja Papež

Zarja Pekolj in Manja Pergar, 2. r
Hrana v sedanjosti
mentorica: Vesna Simonič

Zdravljica
Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
ko, koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo
pregnar, ko vojak pusti
bo vsak, ne vrag, le
sosed bo mejak!

Pija Koželj 4. b
Pisava v sedanjosti
mentorica: Maja Papež

Eva Kocijančič 1. r
Prihod v šolo v sedanjosti
mentorica: Justina Zupančič

Vesna Vodnjov, 4. a
Učiteljica v sedanjosti
mentorica: Lidija Ožek

Pia Kastelic, 5. r
Šolske potrebščine v sedanjosti
mentorica: Lidija Ožek

LIKOVNI IZDELKI UČENCEV – prihodnost

Luna Kepa Uhan, 4. a
Učiteljica v prihodnosti
mentorica: Lidija Ožek

Eva Andrejčič, 1. r
Prihod v šolo v prihodnosti
mentorica: Justina Zupančič

Nik Žibert, 3. r
Kazni v prihodnosti
mentorica: Suzana Jefim

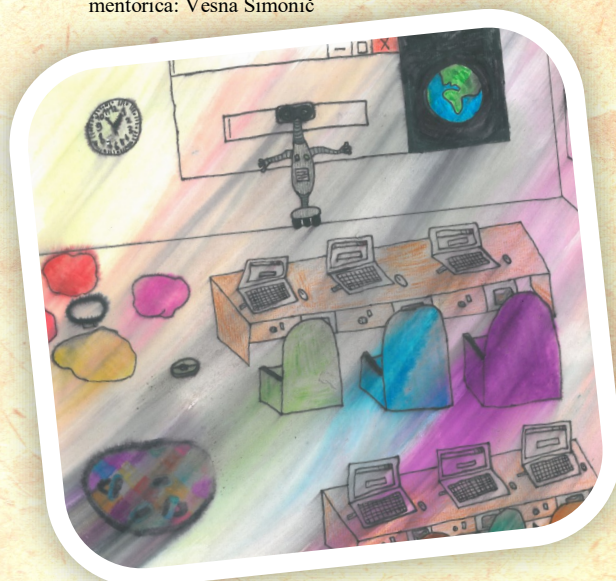
Tim Zupančič Brdnik, 5. r
Potrebščine v prihodnosti
mentorica: Lidija Ožek

Eva Kopač, Ema Zemljak, 2. r
Prehrana v prihodnosti
mentorica: Vesna Simončič

Alex Pekolj 4. b
Oblačila v prihodnosti;
mentorica: Maja Papež

Tim Zupančič Brdnik, 5. r
Učilnica v prihodnosti
mentorica: Lidija Ožek